

Λότη Πέτροβιτς-Ανδρουτσοπούλου

(Βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ 12 ΜΗΝΕΣ

# Τα παιδιά της Άνοιξης

(Μάρτης - Απρίλης - Μάης)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΕ ΚΟΛΑΖ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ

## Το σπίτι του Μάρτη

**Ο** Μάρτης γεννήθηκε μια μέρα δροσερή στη χώρα του παππού του του Χρόνου, μια χώρα παραμυθένια κι αέρινη, που απλώνεται πάνω από τον αιθέρα και τυλίγει γύρω γύρω τη γη. Μητέρα του ήταν η Άνοιξη και πατέρας του ήταν το Κρύο. Του Μάρτη οι γονείς, ωστόσο, μόλις ήρθε ο γιος τους στον κόσμο, αποφάσισαν να χωρίσουν. Άλλαξε, λοιπόν, σπίτι το Κρύο και δε ζούσε πια με την Άνοιξη...

— Το έλεγα στη θυγατέρα μου εγώ, κουβέντιαζε ο Χρόνος με τ' άλλα του τα παιδιά. Της το έλεγα πως με το Κρύο δε θα ταιριάσει, αλλά εκείνη δε μ' άκουγε...

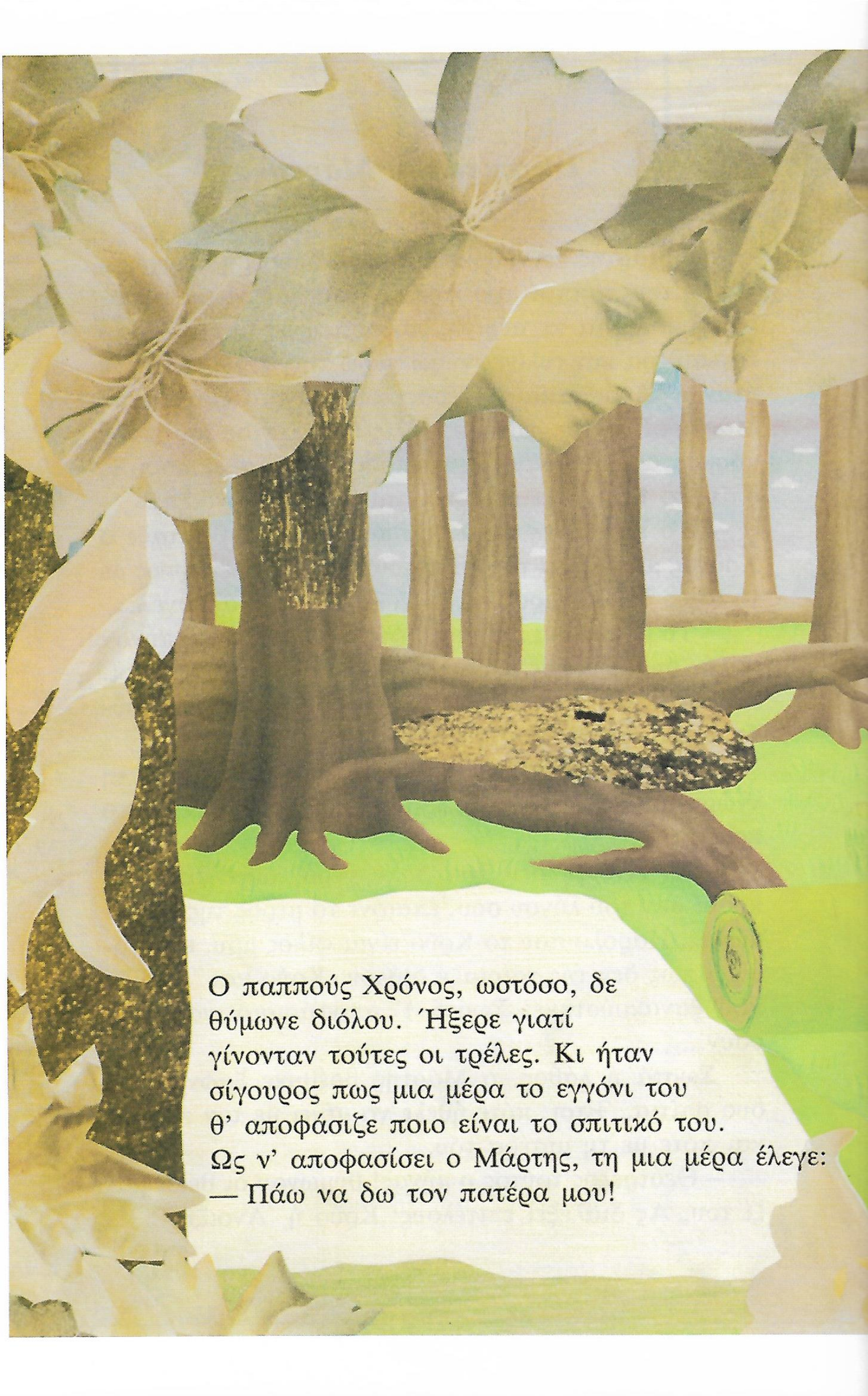
— Το βρίσκω κι εγώ πολύ φυσικό που δεν τα πήγαν καλά, συμφωνούσε με τον πατέρα του το Καλοκαίρι. Μάλωναν όλη την ώρα οι δυο τους. Η Άνοιξη φούτωνε και το Κρύο δεν υποχωρούσε καθόλου!

— Ε, ας υποχωρούσε λίγο η αδερφή μας, έλεγε τη γνώμη του και το Φθινόπωρο. Ας έριχνε λίγο νερό στο κρασί της...

— Η Άνοιξη δεν έχει πολύ νερό, ούτε δικό της κρασί σαν του λόγου σου, έπαιρνε το μέρος της ο Χειμώνας. Παρόλο που το Κρύο είναι φίλος μου, εγώ νομίζω πως δεν της ταίριαζε διόλου. Κρύο και Άνοιξη πού ξανακούστηκε; Σωστά τ' αποφάσισαν να χωρίσουν...

Σωστά ή λάθος, ο Μάρτης βρέθηκε ξαφνικά με δυο σπίτια. Έτσι, τότε ήθελε να μένει με τον πατέρα και τότε με τη μητέρα του.

— Θεότρελος τούτος ο μήνας! Θύμωναν οι θείοι μαζί του. Ας διαλέξει επιτέλους: Κρύο ή Άνοιξη;



Ο παππούς Χρόνος, ωστόσο, δε  
θύμωνε διόλου. Ήξερε γιατί  
γίνονταν τούτες οι τρέλες. Κι ήταν  
σίγουρος πως μια μέρα το εγγόνι του  
θ' αποφάσιζε ποιο είναι το σπιτικό του.  
Ως ν' αποφασίσει ο Μάρτης, τη μια μέρα έλεγε:  
— Πάω να δω τον πατέρα μου!

Και τότε το Κρύο τον έσφιγγε στην αγκαλιά του και του έστρωνε χιόνι να κοιμηθεί.

Ο Μάρτης δεν αγαπούσε και τόσο το χιόνι. Έτσι, την άλλη μέρα μετάνιωνε.

— Θέλω να πάω στη μάνα μου, έλεγε.

Και τότε η Άνοιξη έστρωνε στο σπίτι της χαλί καταπράσινο, για να παίζει ο γιος της.

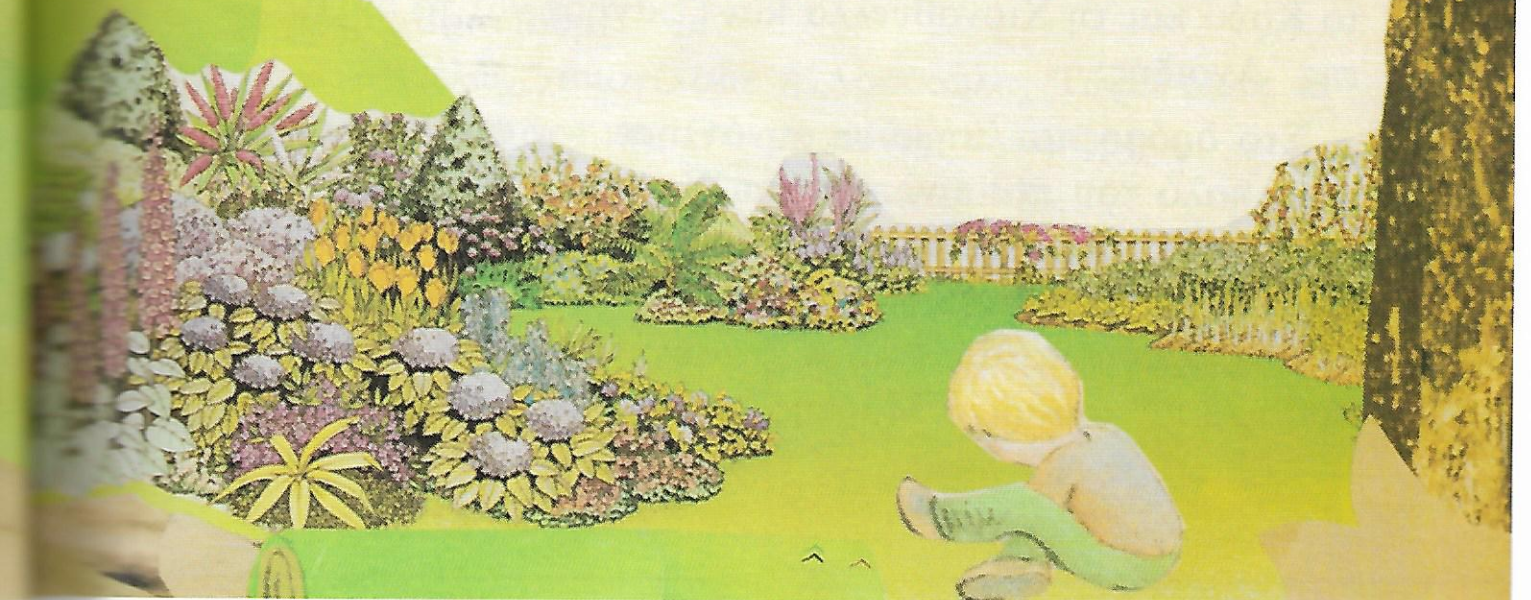
— Θεοπάλαβος τούτος ο μήνας! απορούσαν οι συγγενείς. Πολύ άστατος, μα την αλήθεια!

Ο παππούς Χρόνος, ωστόσο, δεν απορούσε καθόλου. Καταλάβαινε τι έφταιγε για τις παλαβομάρες του Μάρτη. Και ήταν βέβαιος ότι στο τέλος ο εγγονός του θ' αποφάσιζε πού θα μείνει.

Ο Μάρτης δεν αργούσε να βαρεθεί το παιχνίδι στο πράσινο χαλί της μαμάς του. Και σε λίγο άλλαζε πάλι γνώμη.

— Θέλω να δω τον μπαμπά μου, έβαζε τα κλάματα.

Και τότε το σπίτι της Άνοιξης γινόταν από τα δάκρυα μούσκεμα.



Γύριζε, λοιπόν, ο Μάρτης στο Κρού, μα σύντομα ξαναμετάνιωνε.

— Τώρα πεθύμησα τη μαμά μου, έλεγε.

Ροβολούσε, λοιπόν, μ' όλη του τη δύναμη στο σπίτι της Άνοιξης κι εκείνη του έδινε ένα ζεστό φιλί στο ιδρωμένο του κούτελο.

— Θεόμουρλος τούτος ο μήνας! παραξενευόταν το σοί. Μια μας τα κάνει μούσκεμα και μια μας ιδρώνει...

Ο παππούς Χρόνος, ωστόσο, δεν παραξενευόταν καθόλου. Μάντευε την αιτία για τις μούρλιες του Μάρτη και δεν είχε αμφιβολία πως κάποτε ο εγγονός του θ' αποφάσιζε ποιο είναι το μόνιμο σπίτι του.

Ώσπου ένα πρωί, από κείνα που ο Μάρτης ήταν με τον πατέρα του, το Κρού τού λέει:

— Ξέρεις, παιδί μου, εγώ αποφάσισα να ξαναπαντρευτώ. Θα πάρω γυναίκα μου τη Χιονοθύελλα, που μου ταιριάζει. Και θα πάμε ταξίδι σε κρύα μέρη, θα στριφογυρίσουμε σ' όλο τον κόσμο. Θέλεις να έρθεις κι εσύ μαζί μας;

Ο Μάρτης είπε «ναι» στην αρχή, γιατί του άρεσαν τα πήγαιν' έλα. Σαν πέρασαν, ωστόσο, τρεις μέρες κι ύστερα ακόμη τρεις, κουράστηκε από το ταξίδι κι αποφάσισε να γυρίσει στη μάνα του. Άφησε, λοιπόν, το Κρού και τη Χιονοθύελλα και ξεκίνησε για το σπίτι της Άνοιξης.

Στο δρόμο που πήγαινε συνάντησε τον κυρ Ήλιο, φίλο καλό του παππού του του Χρόνου.

— Γεια σου, λεβέντη! του φώναξε ο Ήλιος. Μεγάλωσες πολύ, βλέπω!

— Έκλεισα κιόλας είκοσι ένα μερόνυχτα! του αποκρίθηκε με καμάρι ο Μάρτης.

— Ε, αφού έκλεισες τα είκοσι ένα, κοντεύεις να γίνεις ολόκληρος μήνας πια. Σε λίγο θα μπορείς να στήσεις το δικό σου το σπιτικό.

— Ναι... θα μπορώ... σάστισε ο Μάρτης, που αυτό δεν το είχε ποτέ του σκεφτεί.

— Με την ευχή μου, λοιπόν, παλικάρι μου, του χάιδεψε ο Ήλιος το μέτωπο και συνέχισε το δρόμο του στον ουρανό.

Ο Μάρτης, ταραγμένος ακόμη από τούτα τα λόγια, κάθισε να ξεκουραστεί στη σκιά που απλώθηκε μόλις έφυγε ο Ήλιος. Τότε, ξάφνου, ήρθε και κάθισε δίπλα του μια κοπέλα.

— Πώς σε λένε; ρώτησε ο Μάρτης.

— Δροσούλα, του αποκρίθηκε κείνη.

— Και πού πηγαίνεις;

— Έφυγα από τον πατέρα μου το Ξεροβόρι και πάω στην Αύρα τη μάνα μου...

— Δε μένουν μαζί ο πατέρας και η μητέρα σου; ρώτησε ο Μάρτης.


— Όχι πια, είπε η Δροσούλα. Δεν ταίριαζαν και πολύ και ζουν τώρα χώρια.

— Κατάλαβα, μουρμούρισε κείνος. Τα ίδια κι εσύ... Θέλεις να κάνουμε παρέα οι δυο μας; Εμείς θα ρωπάως ταιριάζουμε.

— Θέλω, χαμογέλασε η Δροσούλα. Τώρα όμως είμαι πολύ βιαστική. Θα τα πούμε άλλη φορά.

Και ξεκίνησε να πάει στη μάνα της.

Πήρε πάλι κι ο Μάρτης το δρόμο του κι αφού περπάτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες, αντάμωσε άξαφνα το Γαλανό Ουρανό.



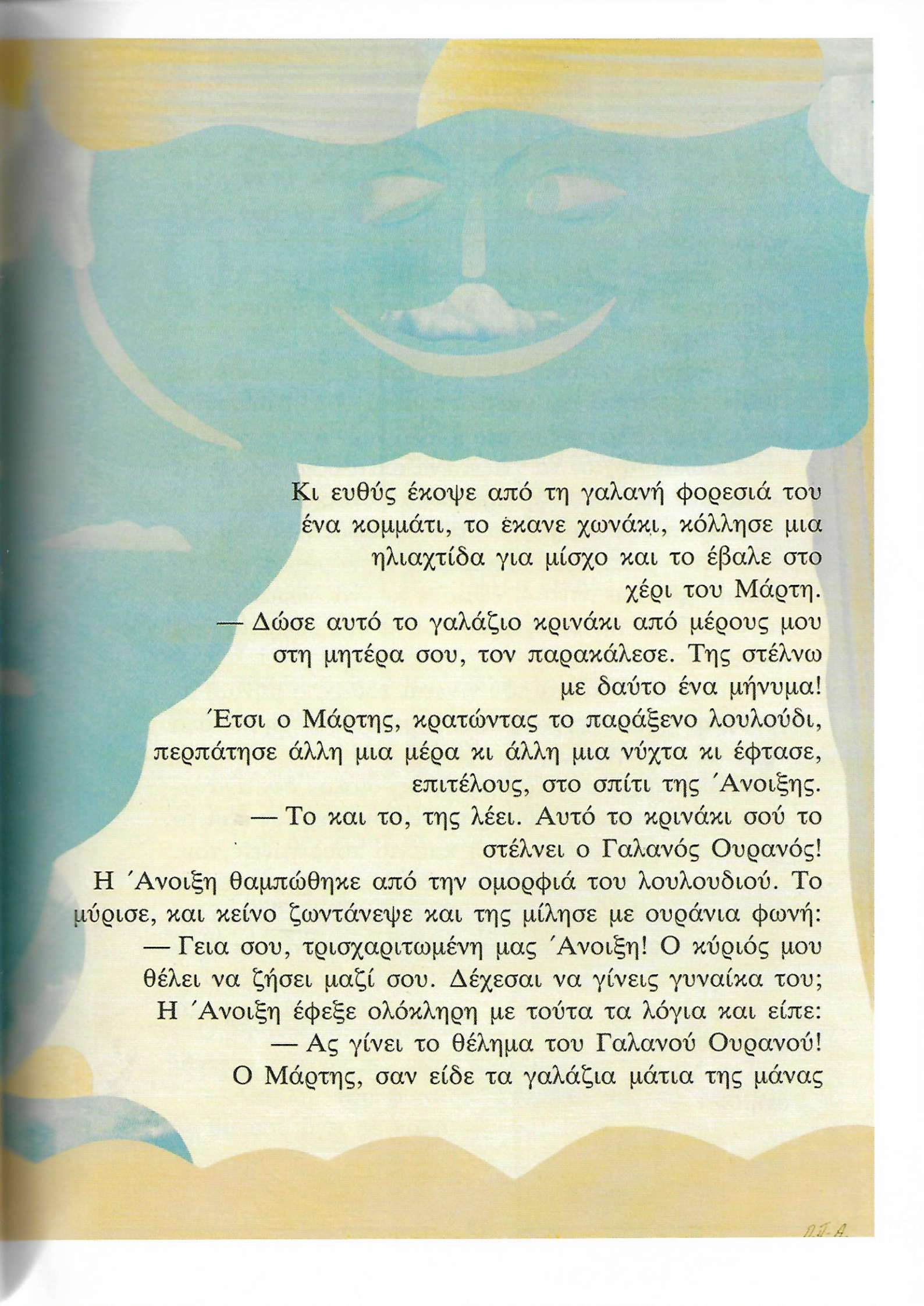
— Ε, παλικάρι! του φώναξε κείνος. Μήπως του λό-  
γου σου είσαι ο γιος της πεντάμορφης Άνοιξης;

— Εγώ είμαι! του αποκρίθηκε ο Μάρτης καμαρωτά.

— Καλά το κατάλαβα, γέλασε ο Γαλανός Ουρανός.  
Της μοιάζεις πολύ. Τι γίνεται, αλήθεια, η μητέρα σου;  
Είναι πάντοτε όμορφα τα γαλάζια της μάτια;

— Πάντα! ξανάπε με καμάρι ο Μάρτης.

— Λαμπρά! άστραψε από χαρά ο Γαλανός Ουρα-  
νός.



Κι ευθύς έκοψε από τη γαλανή φορεσιά του  
ένα κομμάτι, το έκανε χωνάκι, κόλλησε μια  
ηλιαχτίδα για μίσχο και το έβαλε στο  
χέρι του Μάρτη.

— Δώσε αυτό το γαλάζιο κρινάκι από μέρους μου  
στη μητέρα σου, τον παρακάλεσε. Της στέλνω  
με δαύτο ένα μήνυμα!

Έτσι ο Μάρτης, κρατώντας το παράξενο λουλούδι,  
περπάτησε άλλη μια μέρα κι άλλη μια νύχτα κι έφτασε,  
επιτέλους, στο σπίτι της Άνοιξης.

— Το και το, της λέει. Αυτό το κρινάκι σου το  
στέλνει ο Γαλανός Ουρανός!

Η Άνοιξη θαμπώθηκε από την ομορφιά του λουλουδιού. Το  
μύρισε, και κείνο ζωντάνεψε και της μίλησε με ουράνια φωνή:

— Γεια σου, τρισχαριτωμένη μας Άνοιξη! Ο κύριός μου  
θέλει να ζήσει μαζί σου. Δέχεσαι να γίνεις γυναίκα του;

Η Άνοιξη έφεξε ολόκληρη με τούτα τα λόγια και είπε:

— Ας γίνει το θέλημα του Γαλανού Ουρανού!  
Ο Μάρτης, σαν είδε τα γαλάζια μάτια της μάνας



του ν' αστράφτουν από χαρά, συλλογίστηκε πως καλά έκανε και της έφερε το λουλούδι. Καλά θα ήταν, αν έπαιρνε για δεύτερο άντρα της το Γαλανό Ουρανό. Σίγουρα οι δυο τους θα ταίριαζαν.

— Τώρα θα μείνεις για πάντα στο σπίτι μας, τον αγκάλιασε η Άνοιξη. Ο πατριός σου είμαι σίγουρη ότι θα σ' αγαπάει πολύ.

Ο Μάρτης, ωστόσο, που είχε από μέρες κλείσει τα είκοσι ένα μερόνυχτα και κόντευε να γίνει ολόκληρος μήνας, είχε άλλο σχέδιο στο μυαλό του. Από την άλλη μέρα κιόλας άρχισε να χτίζει ένα σπίτι δικό του, γιατί λογάριαζε να πάρει τη Δροσούλα γυναίκα του.

Το σπίτι του Μάρτη γινόταν όμορφο, γερό και μεγάλο. Στο τέλος, αφού έχτισε όλες τις κάμαρες, από τη μια πλευρά του σπιτιού έφτιαξε κι ένα δωμάτιο από πάγο, κι από την άλλη πρόσθεσε κι ένα δωμάτιο από ηλιαχτίδες.

— Δεν ξέρει πια τι του γίνεται τούτος ο μήνας! αγανάχτησαν οι συγγενείς κι οι γνωστοί. Απ' τη μια όλο κρύο κι απ' την άλλη όλο ζέστη...

Ο παππούς του ο Χρόνος, όμως, διόλου δεν αγανάχτησε. Ήξερε πως ο τρίτος του εγγονός έχτισε έτσι το σπίτι του, για να έχει θέση και για τους γονείς του. Γιατί τώρα που θα παντρευόταν με τη Δροσούλα, δε θα πήγαινε πια ο Μάρτης πότε στο Κρύο και πότε στην Άνοιξη. Θα πήγαιναν κάθε τόσο εκείνοι να δουν τι γίνεται το παιδί τους. Κι ας έλεγε όλος ο κόσμος:

— Θεότρελος τούτος ο μήνας... Θεοπάλαβος και θεόμουρλος...

Του Μάρτη δεν του έκανε πια ούτε κρύο ούτε ζέστη.

## Τα ψέματα του Απρίλη

**Ο** Απρίλης, το τέταρτο εγγόνι του Χρόνου, από την πρώτη μέρα που ήρθε στον κόσμο είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: έλεγε ψέματα διαρκώς! Το πρώτο του ψέμα το ξεφούρνισε στο πρώτο χελιδόνι, που μόλις είχε φτάσει λαχανιασμένο.

— Εσύ δεν είσαι ο Απρίλης, ο δεύτερος γιος της Άνοιξης; ρώτησε το πουλί.

— Όχι! Λάθος! έπνιξε κείνος το γέλιο του. Εγώ είμαι η Πρωταπριλιά, η πρώτη της κόρη!

Το χελιδόνι τον πίστεψε, γιατί ο Απρίλης είχε χρυσές μπούκλες από ηλιαχτίδες και η φωνή του έμοιαζε κοριτσιίστικη, αφού ήταν ακόμα μικρός. Σάστισε, λοιπόν, κι ετοιμάστηκε να ξαναφύγει, επειδή μήνα-κορίτσι δεν είχε ξανακούσει ποτέ.

Ο παππούς Χρόνος άκουσε το ψέμα του εγγονού του, τον φώναξε και του είπε:

— Απρίλη, μη λες ψέματα, γιατί θα το μετανιώσεις!

Ο Απρίλης, όμως, δεν άκουσε τον παππού του. Κι όταν σε λίγο τον ρώτησε ο Άνεμος:

— Εσύ δεν είσαι το τέταρτο εγγόνι του Χρόνου;

— Όχι, κρυφογέλασε. Είμαι το πρώτο!

— Οουου! έκανε τότε ο Άνεμος. Κάτι έπαθα φαίνεται. Τελευταία πολύ τα μπερδεύω...

Κι άρχισε να φυσάει και να ξεφυσάει στενοχωρημένος.

Ο Χρόνος, ακούγοντας τον Άνεμο να φυσάει έτσι, μάντεψε αμέσως το ψέμα του εγγονού του.

— Απρίλη! του φώναξε. Σταμάτα να λες ψέματα! Δε θα σου βγει σε καλό!

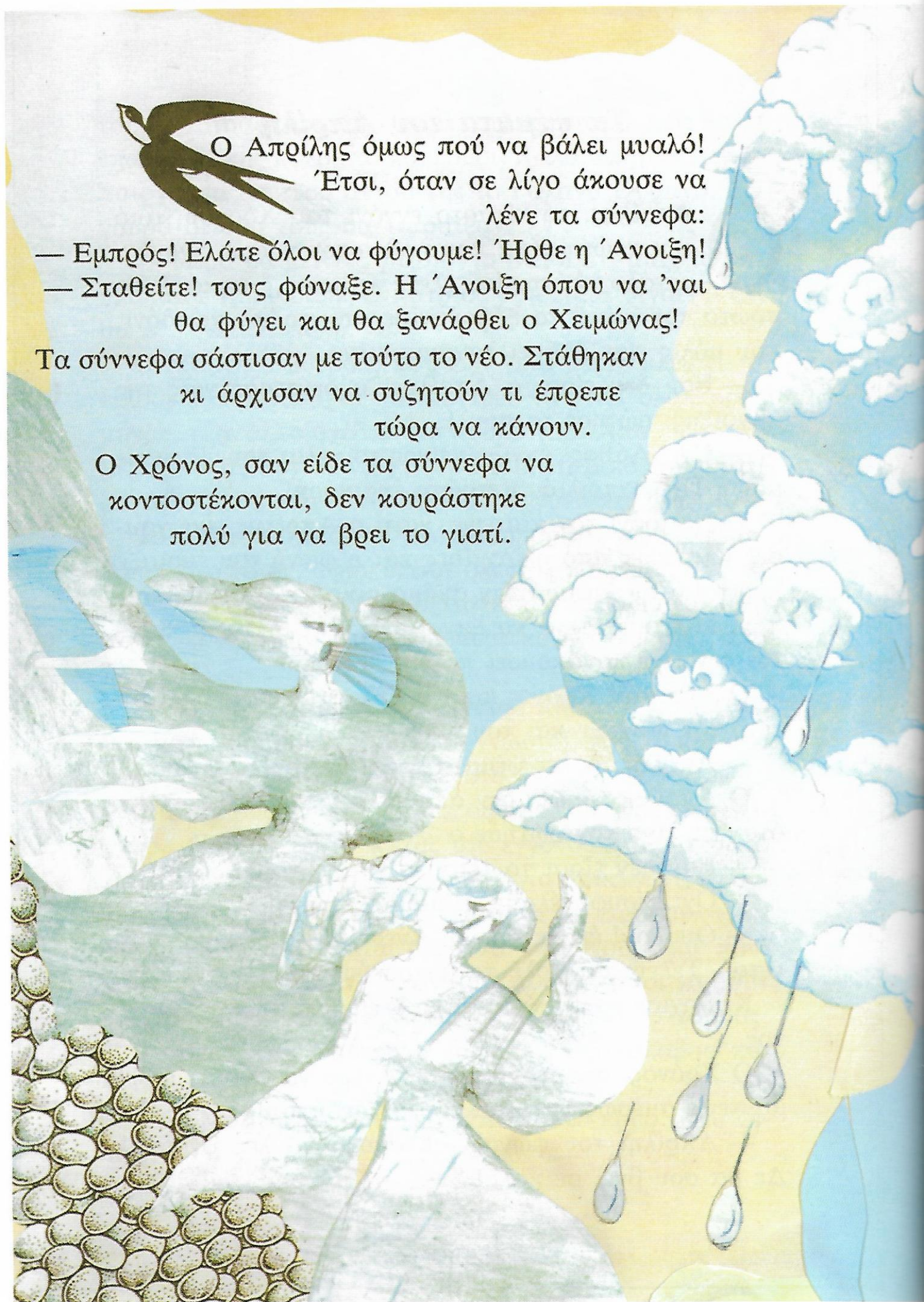


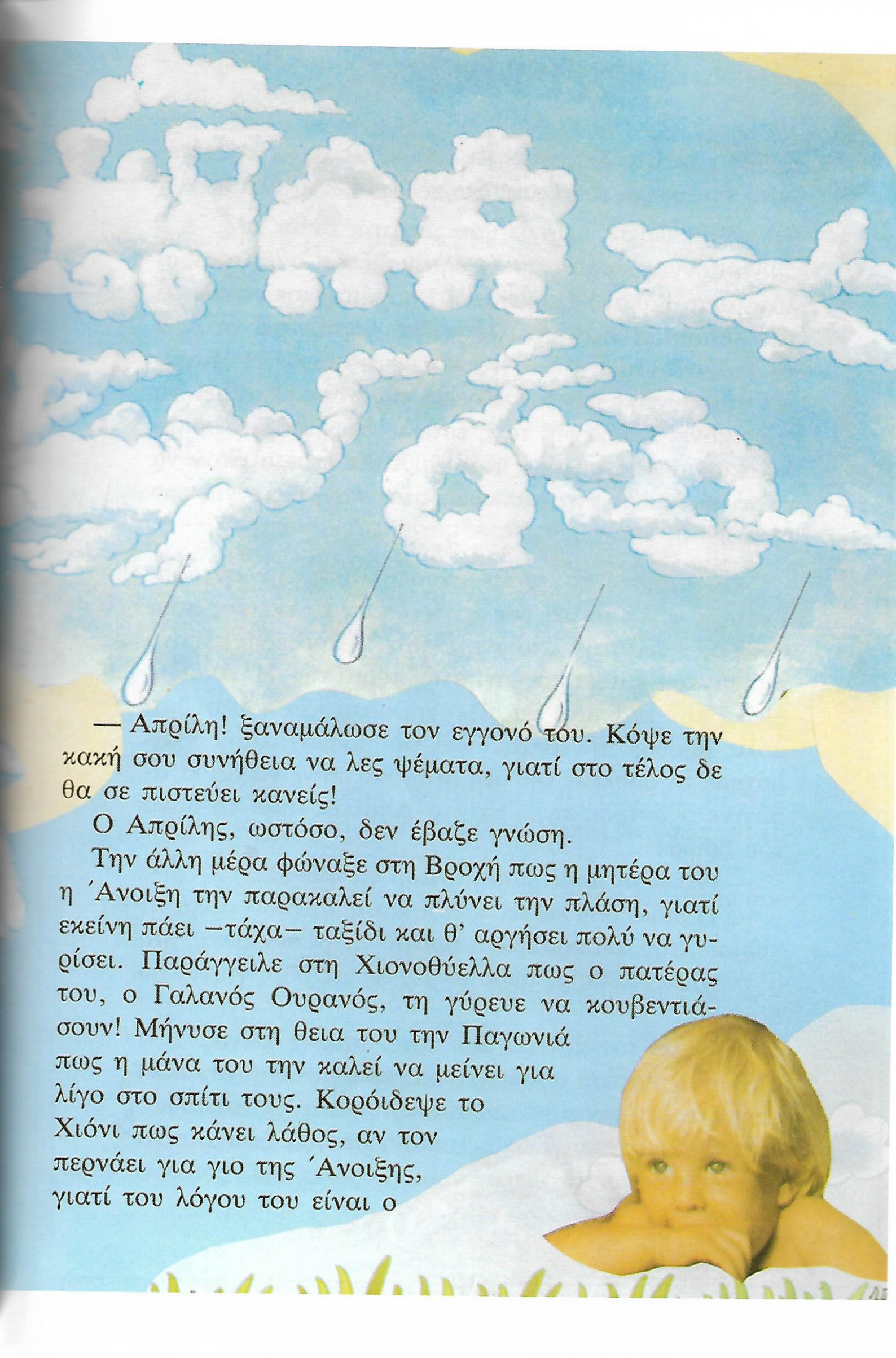
Ο Απρίλης όμως πού να βάλει μυαλό!  
Έτσι, όταν σε λίγο άκουσε να  
λένε τα σύννεφα:

- Εμπρός! Ελάτε όλοι να φύγουμε! Έρθε η Άνοιξη!
- Σταθείτε! τους φώναξε. Η Άνοιξη όπου να 'ναι  
θα φύγει και θα ξανάρθει ο Χειμώνας!

Τα σύννεφα σάστισαν με τούτο το νέο. Στάθηκαν  
κι άρχισαν να συζητούν τι έπρεπε  
τόρα να κάνουν.

Ο Χρόνος, σαν είδε τα σύννεφα να  
κοντοστέκονται, δεν κουράστηκε  
πολύ για να βρει το γιατί.

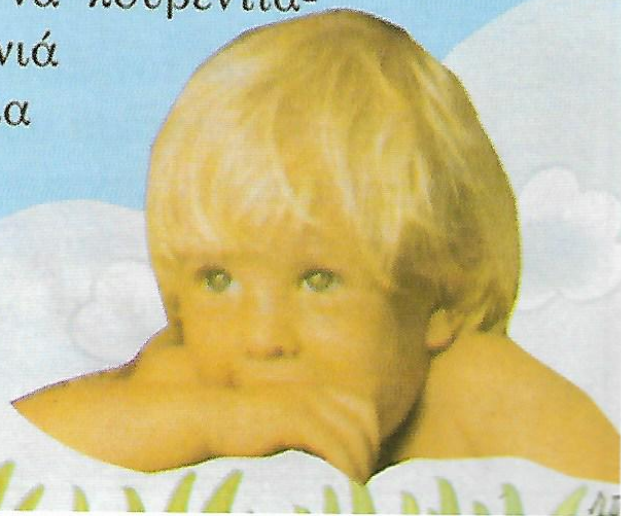




— Απρίλη! Ξαναμάλωσε τον εγγονό του. Κόψε την κακή σου συνήθεια να λες ψέματα, γιατί στο τέλος δε θα σε πιστεύει κανείς!

Ο Απρίλης, ωστόσο, δεν έβαζε γνώση.

Την άλλη μέρα φώναξε στη Βροχή πως η μητέρα του η Άνοιξη την παρακαλεί να πλύνει την πλάση, γιατί εκείνη πάει —τάχα— ταξίδι και θ' αργήσει πολύ να γυρίσει. Παράγγειλε στη Χιονοθύελλα πως ο πατέρας του, ο Γαλανός Ουρανός, τη γύρευε να κουβεντιάσουν! Μήνυσε στη θεια του την Παγωνιά πως η μάνα του την καλεί να μείνει για λίγο στο σπίτι τους. Κορόιδεψε το Χιόνι πως κάνει λάθος, αν τον περνάει για γιο της Άνοιξης, γιατί του λόγου του είναι ο



τρίτος γιος του Χειμώνα! Κι είπε κι άλλα, κι άλλα ψέματα ένα σωρό, τόσα, που στο τέλος όλοι κι όλα έγιναν άνω κάτω!

Τα σύννεφα μαζεύτηκαν όλα μαζί και σκέπασαν ολότελα το Γαλανό Ουρανό. Η Βροχή άρχισε να πλένει την πλάση. Η Χιονοθύελλα στριφογύριζε για να βρει το Γαλανό Ουρανό και να κουβεντιάσουν. Η Παγωνιά παράγγειλε με τον Άνεμο πως δεν ευκαιρεί να τους κάνει επίσκεψη, τους έστειλε όμως πεσκέσι μπόλικά αυγά από χαλάζι. Και το Χιόνι ετοιμαζόταν να φέρει για δώρο ένα πάπλωμα στον καινούριο γιο του Χειμώνα!

Ο Απρίλης τα έχασε με όλη αυτή την αντάρα. Κοίταξε ψηλά να δει τον πατέρα του, μα εκείνος πουθενά δε φαινόταν! Σκιάχτηκε τότε. Έτρεξε να βρει τη μητέρα του και να κρυφτεί στην ποδιά της. Η Άνοιξη, όμως, που είχε πάει να ρίξει χρώματα στα λουλούδια, μόλις άκουσε την αντάρα και την κοσμοχαλασιά, παράτησε τη δουλειά της στη μέση και πήγε να δει τι απόγινε ο άντρας της. Έτσι ο Απρίλης ούτε τη μάνα του βρήκε!

— Θέλω τη μαμά μου! άρχισε να φωνάζει...

— Η μαμά σου λείπει ταξίδι και θ' αργήσει πολύ να γυρίσει, του αποκρίθηκε η Βροχή. Έτσι δεν είπες; Μη μ' ενοχλείς, λοιπόν, τώρα με τις φωνές σου, γιατί έχω δουλειά.

— Θέλω τον πατέρα μου τότε! τσίριξε κείνος.

— Τον πατέρα σου ψάχνω κι εγώ να τον βρω, αλλά πουθενά δεν τον είδα, του αποκρίθηκε η Χιονοθύελλα. Χάθηκε, φαίνεται. Σώπα, λοιπόν, γιατί με ζαλίζουν τα ξεφωνητά σου...

— Ο Γαλανός Ουρανός δεν μπορεί ποτέ να χαθεί, είπε ο Απρίλης με πείσμα. Ο πατέρας μου θα γυρίσει!

— Μα εσένα πατέρα σου είναι ο Χειμώνας, ψιθύρισε στ' αυτί του το Χιόνι. Έτσι δεν είπες; Άσε μας, λοιπόν, να κάνουμε τη δουλειά μας...

Και συνέχισε ν' απλώνει το πάπλωμα το χιονάτο που του είχε φέρει για δώρο.

— Το Χειμώνα τον έχω θείο, γιατί εγώ είμαι ο Απρίλης! φώναξε κείνος.

— Ψέματα λέει! θύμωσε το χελιδόνι που έτρεχε να κρυφτεί. Εμένα μου είπε πως είναι η Πρωταπριλιά!

— Οουου! Τι ακούω; έκανε ο Άνεμος. Το πρώτο εγγόνι του Χρόνου ήταν κορίτσι και δεν το ήξερα;

— Δεν είμαι το πρώτο και δεν είμαι κορίτσι! ούρλιαξε ο Απρίλης. Τώρα που θα έρθει η μάνα μου ρωτήστε τη να σας το πει.

— Η μάνα σου δε θα 'ρθει τώρα. Τώρα θα έρθει ο Χειμώνας, μίλησαν με τη σειρά τους τα σύννεφα. Έτσι δεν είπες;

— Ψέματα είπα... κλαψούρισε ο Απρίλης. Ο Χειμώνας πέρασε κι έφυγε! Φύγετε τώρα κι εσείς, γιατί μου κρύβετε τον πατέρα μου!

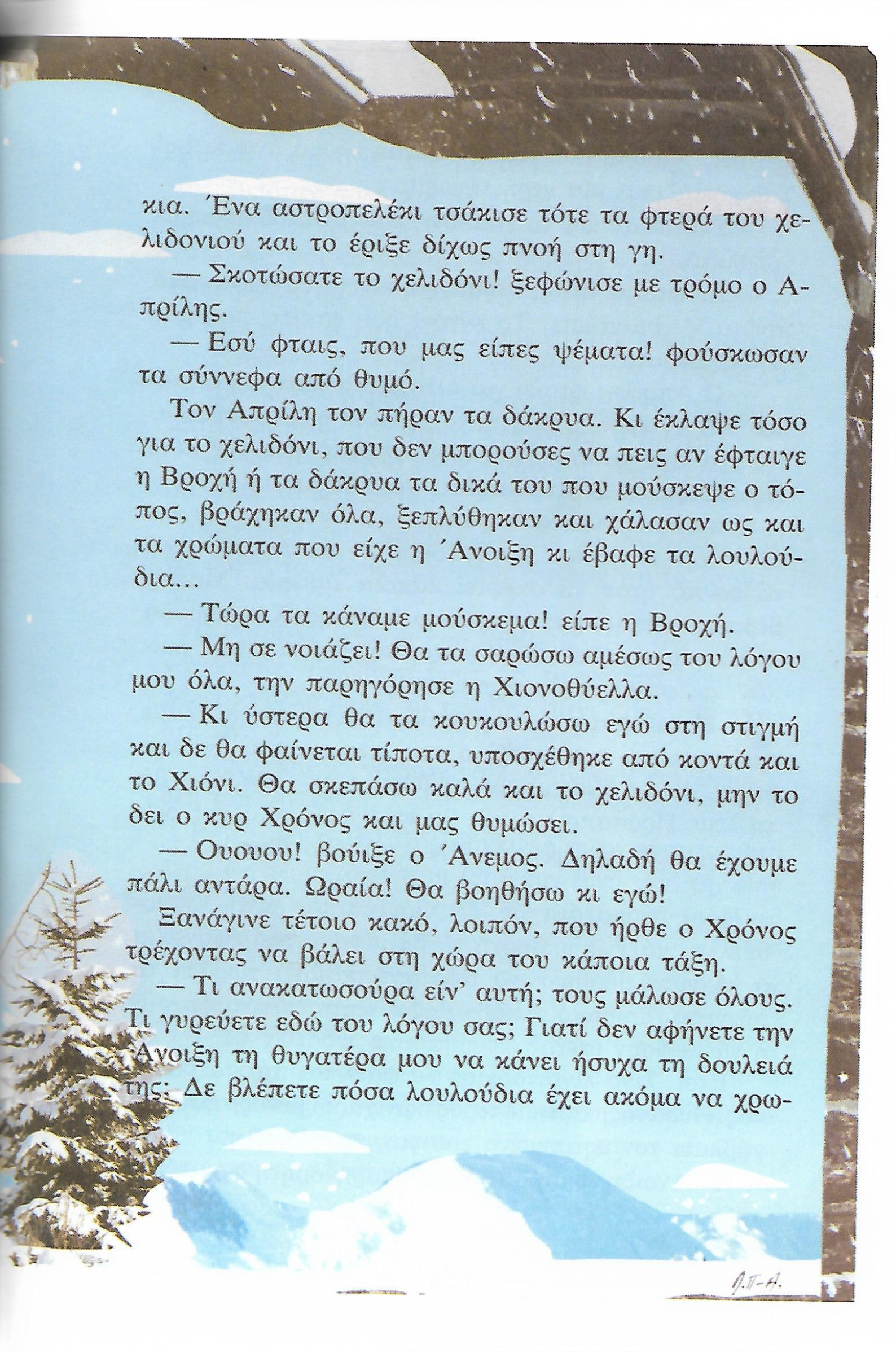
— Αφού είπε ψέματα, πάμε να φύγουμε, είπαν δυο τρία σύννεφα.

— Ναι! συμφώνησαν άλλα.

— Όχι! φώναξαν τα υπόλοιπα. Αφού είναι ψεύτης, μπορεί και τώρα να λέει ψέματα. Πρέπει να μείνουμε!

Άναψε λοιπόν μεγάλος καβγάς. Τα σύννεφα βάλθηκαν να χτυπιούνται αναμεταξύ τους. Άστραφταν χαστούκια, βροντούσαν κεφάλια, γινόταν σωστός χαλασμός. Στο τέλος άρχισαν να πέφτουν κι αστροπελέ-





κια. Ένα αστροπελέκι τσάκισε τότε τα φτερά του χελιδονιού και το έριξε δίχως πνοή στη γη.

— Σκοτώσατε το χελιδόνι! Ξεφώνισε με τρόμο ο Απρίλης.

— Εσύ φταις, που μας είπες ψέματα! Φούσκωσαν τα σύννεφα από θυμό.

Τον Απρίλη τον πήραν τα δάκρυα. Κι έκλαψε τόσο για το χελιδόνι, που δεν μπορούσες να πεις αν έφταιγε η Βροχή ή τα δάκρυα τα δικά του που μούσκεψε ο τόπος, βράχηκαν όλα, ξεπλύθηκαν και χάλασαν ως και τα χρώματα που είχε η Άνοιξη κι έβαφε τα λουλούδια...

— Τώρα τα κάναμε μούσκεμα! είπε η Βροχή.

— Μη σε νοιάζει! Θα τα σαρώσω αμέσως του λόγου μου όλα, την παρηγόρησε η Χιονοθύελλα.

— Κι ύστερα θα τα κουκουλώσω εγώ στη στιγμή και δε θα φαίνεται τίποτα, υποσχέθηκε από κοντά και το Χιόνι. Θα σκεπάσω καλά και το χελιδόνι, μην το δει ο κυρ Χρόνος και μας θυμώσει.

— Οουου! βούιξε ο Άνεμος. Δηλαδή θα έχουμε πάλι αντάρα. Ωραία! Θα βοηθήσω κι εγώ!

Ξανάγινε τέτοιο κακό, λοιπόν, που ήρθε ο Χρόνος τρέχοντας να βάλει στη χώρα του κάποια τάξη.

— Τι ανακατωσούρα είν' αυτή; τους μάλωσε όλους. Τι γυρεύετε εδώ του λόγου σας; Γιατί δεν αφήνετε την Άνοιξη τη θυγατέρα μου να κάνει ήσυχα τη δουλειά της; Δε βλέπετε πόσα λουλούδια έχει ακόμα να χρω-



ματίσει; Ντροπή σας να κάνετε τον κόσμο άνω κάτω! Σας χρειάζεται μια γερή τιμωρία.

— Σκότωσαν και το χελιδόνι, είπε ο Απρίλης με αναφιλητό.

— Δε φταίμε εμείς, στριμώχτηκαν τα σύννεφα ποιο πρώτα ν' απαντήσει. Το εγγόνι σου φταίει, που μας γέμισε ψέματα!

— Ο Απρίλης φταίει για όλα, βεβαίωσαν και οι άλλοι — ο Άνεμος, η Βροχή, το Χιόνι κι η Χιονοθύελλα. Ως και στο χελιδόνι πούλησε ψέματα πως τον λένε Πρωταπριλιά. Εκείνον πρέπει να τιμωρήσεις!

Ο παππούς Χρόνος ντράπηκε για το εγγόνι του και δεν ήξερε τι να πει. Τον Απρίλη τον αγαπούσε, αλλά το σωστό ήταν να σκεφτεί κάποια τιμωρία. Μικρή, βέβαια, γιατί μικρός ήταν και ο Απρίλης. Και σίγουρα με τα ψέματα ήθελε μονάχα να παίξει. Σκέφτηκε, λοιπόν, σκέφτηκε κι ύστερα είπε:

— Η τιμωρία του Απρίλη θα είναι να του πουλάμε εμείς ψέματα στα γενέθλιά του, αντί να του δίνουμε δώρα. Από δω κι εμπρός τη μέρα που γεννήθηκε θα τη λέμε Πρωταπριλιά και θα επιτρέπω σε όλους σας να του λέτε όσα ψέματα θέλετε. Δρόμο τώρα!

Πήρε δρόμο, λοιπόν, το Χιόνι παρέα με τη Χιονοθύελλα, μάζεψε η Βροχή τα βρεμένα της κι έφυγε, κι ο Άνεμος βάλθηκε να σπρώχνει και να χωρίζει τα σύννεφα, που ακόμη καβγάδιζαν αν πρέπει να φύγουν ή να μείνουν εκεί.

Έτσι, λίγο λίγο, άρχισε να φαίνεται πάλι ο Γαλανός Ουρανός, αστραφτερός και χαρούμενος, που ξανάβλεπε τον αγαπημένο του γιο, τον Απρίλη.

Η Άνοιξη, ωστόσο, ήταν απαρηγόρητη που είχαν

χαλάσει οι μπογιές της για τα λουλούδια. Κι ο Απρίλης λυπόταν πολύ που είχε γίνει η αιτία να είναι η μάνα του πικραμένη.

— Αχ, και να γινόταν να έβρισκα χρώματα! ευχήθηκε με λαχτάρα.

Κι επειδή ο Γαλανός Ουρανός ήταν τώρα ολάνοιχτος, άκουσε την ευχή του, την είπε στον Ήλιο το φίλο του, κι εκείνος έφτιαξε έναν καταρράχτη από χρώματα στη θέση που άφηνε φεύγοντας η Βροχή.

— Να το ουράνιο τόξο! έλαμψε η Άνοιξη από χαρά. Πώς το είχα ξεχάσει;

Κι έτρεξε ευθύς και μάζεψε από τον πολύχρωμο καταρράχτη τα χρώματα που της έλειπαν για τα λουλούδια.

Ο Απρίλης χάρηκε που έπαψε η μάνα του να στενοχωριέται, θυμήθηκε όμως ότι τα ψέματά του είχαν φέρει κι άλλο κακό: το χελιδόνι έμενε ασάλευτο κάτω στη γη!

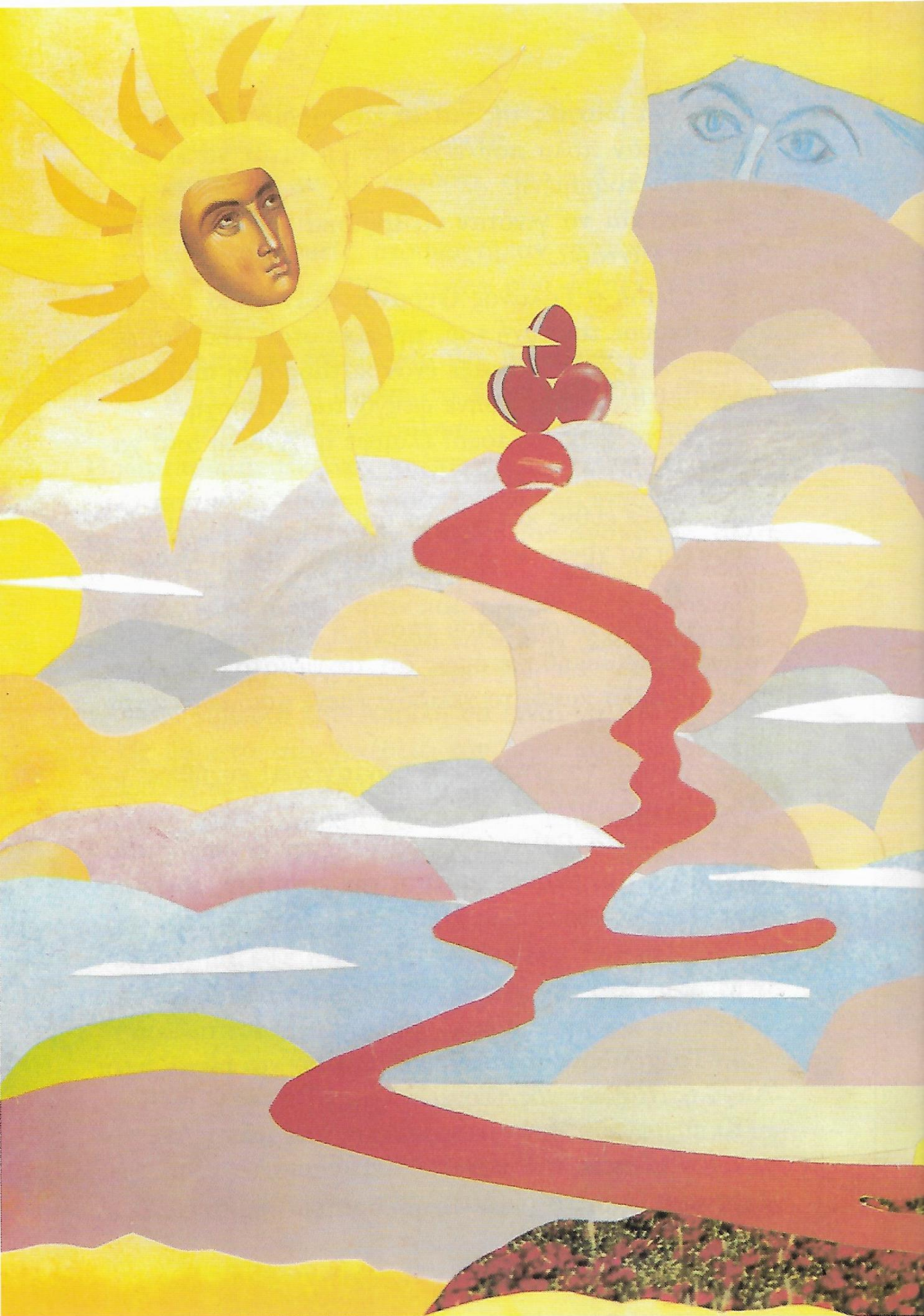
— Αχ, και να γινόταν να ζωντανέψει! ευχήθηκε μ' όλη του την ψυχή.

Κι επειδή ο Γαλανός Ουρανός ήταν ανοιχτός πια πέρα ως πέρα, άκουσε κι αυτή την ευχή του, την είπε στον Ήλιο κι εκείνος έστειλε τις φωτεινές του ακτίνες να ξαναδώσουν στο χελιδόνι ζωή.

Μεμιάς τότε το χελιδόνι ζωντάνεψε. Κούνησε τα φτερά του και πέταξε ψηλά ψηλά, ίσαμε τον αιθέρα...

— Το χελιδόνι αναστήθηκε! άρχισε να φωνάζει ο Απρίλης χαρούμενος. Το χελιδόνι...

Κι άξαφνα η φωνή του κόπηκε στη μέση. Λες να μην τον πίστευε πια κανείς, έπειτα από τα τόσα ψέματα που είχε ξεστομίσει;



— Αλήθεια σας λέω! φώναξε ακόμα πιο δυνατά. Το χελιδόνι αναστήθηκε! Αναστήθηκε! Αυτή τη φορά πρέπει όλοι να με πιστέψετε!



— Σε πιστεύουμε, είπε ο παππούς Χρόνος.

Τώρα πια είμαστε βέβαιοι πως δε θα πεις άλλα ψέματα. Μόνο σκέψου τι δώρο πρέπει να πας στον Ήλιο και στον πατέρα σου, να τους ευχαριστήσεις που σου έκαναν όλα σου τα χατίρια.

— Δώρο; Δεν ξέρω... σάστισε ο Απρίλης. Εσύ, παππού, τι λες; Τι δώρο μπορεί να κάνει κανείς τέτοια εποχή;

— Τέτοια εποχή... τέτοια εποχή... προσπάθησε ο Χρόνος να βρει κάτι πρωτότυπο. Τέτοια εποχή, κάτω στη γη, για παράδειγμα, οι άνθρωποι μοιράζουν κόκκινα αυγά για το Πάσχα. Όμως εμείς αυγά πού να βρούμε;

— Έχουμε! έχουμε! πετάχτηκε ο Απρίλης ολόχαρος, γιατί θυμήθηκε τ' αυγά από χαλάζι που τους είχε στείλει με τον Άνεμο η Παγωνιά.

Κι έτρεξε γρήγορα, πήρε λίγο κόκκινο από της μαμάς του τα χρώματα, έβαψε κόκκινα τ' αυγά της

θειας του της Παγωνιάς και τα πήγε στον πατέρα του και στον Ήλιο, που κουβέντιαζαν τα δικά τους.

— Α, σ' ευχαριστούμε πολύ! χάρηκαν κι οι δυο.

— Διάλεξε, φίλε μου, να τσουγκρίσουμε, όπως κάνουν οι άνθρωποι, είπε του Ήλιου ο Γαλανός Ουρανός.

΄Απλωσε, λοιπόν, ο Ήλιος τις ηλιαχτίδες του κι άρχισε να διαλέγει, πιάνοντας ένα ένα τ' αυγά...

Και τότε έγινε κάτι που αργότερα όλοι το βρήκαν πολύ φυσικό: τα κόκκινα αυγά έγιναν νερό κατακόκκινο... Γιατί, με τις ηλιαχτίδες, έλιωσε το χαλάζι. Και το νερό με το χρώμα το κόκκινο άρχισε να πέφτει στη γη στάλα στάλα...

Ο Απρίλης παραλίγο πάλι να βάλει τα κλάματα που χάνονταν έτσι τ' αυγά.

— Δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι, τον παρηγόρησε ο παππούς του ο Χρόνος. Σ' αυτό τον κόσμο τίποτα δεν πηγαίνει χαμένο. Μπορεί να μην πρόλαβαν να χαρούν τ' αυγά ο πατέρας σου και ο Ήλιος, θα χαρεί όμως η μητέρα σου, που χωρίς να το προσπαθήσεις τη βοηθάς στις δουλειές της.

Κι δεν είχε άδικο να το λέει. Καθώς οι ολοπόρφυρες σταλαγματιές έπεφταν στη γη, τα λιβάδια γέμιζαν παπαρούνες...

